

[Hanna Reintoff.]

sekvent 100 pct.s dækning ved ledighed kan man fratage en arbejdsgiverregering som denne muligheden for at manipulere med arbejdsløsheden som et finanspolitisk redskab i en økonomisk krise. Det er den vigtigste baggrund for 100 pct.s kravet.

Nu har vi den elendige såkaldte 80 pct.s erstatning, dvs. for manges vedkommende kommer den helt ned på 50 pct. De højtlønnede kommer ned på grund af 90 pct.s grænsen for håndværk og industri i gennemsnit og de lavtlønnede på grund af dagpengesatsernes beregning, fordi lavtlønsområderne trækker ned. Oven i denne elendighed har vi så et skattetræk, der er helt urimeligt. Erstattede man mistet indtægt 100 pct., kunne man tillade sig at betragte det som normal lønmodtagerindtægt. Men er det bare en social almisse, kan man ikke belaste en anstrengt økonomi på den måde.

Hovedproblemet her er selvfølgelig også, hvis vi skal se det langsigtede, at få løftet den skattefri bundgrænse, og den skal såmænd ikke så højt, før arbejdsløshedsunderstøttelsen falder under den.

Da man indførte 80 pct.s reglen, erkendte man, at visse familier grupper ville få dårligere vilkår end før, når huslejhjælp osv. faldt fra. Man indførte derfor i forsorgsloven mulighed for at hjælpe disse specielle familier, men gav meget, meget snævre regler for hjælp. Alligevel har statsministeren tilladt sig at stikke protesterende arbejdsløse murersvende denne paragraf i næsen, og landets arme socialkontorpersonale i de pågældendes hjembyer må hver dag sidde og forklare, at statsministeren ikke kendte loven. Man har ikke fuld erstatning for indtægts-tab, og der er uendelig små ekstra hjælpemuligheder. Til gengæld har folk i visse fag, lige meget om man vil indrømme det eller ej, gået ledige længe, mange har gået ledige, og de har fået lov til at betale en stor skat.

Den langvarige ledighed under disse vilkår har givet mange familier store vanskeligheder. I begyndelsen klarer man dagen og vejen, men når det står længe på, bliver situationen katastrofal, og meningsløsheden og depressionen melder sig. Jeg synes ikke, der skal så megen indlevelsesevne til at forstå, hvordan det må være at gå ledig, føle sig overflødig i sit samfund, rende til kontrol, gå på socialkontoret og blive afvist, se

sin familie mangle både det ene og det andet, selv om man ønsker at arbejde for dem og skaffe dem det. En folkevalgt forsamling burde vel kunne forstå, hvad dette betyder, og hvordan en fattig og trist hverdag slider i længden.

Vi ved i vores parti, hvor vanskeligt mange af de langvarigt ledige har det. Vi ønsker for det første at skaffe dem stabilt arbejde og for det andet fuld erstatning ved ledighed. Når vi alligevel stiller dette beskedne krav, er det, fordi vi ved, at det simpelt hen er en nødvendighed for mange familier i dag. Man har lavet det så dårligt for dem, at selv denne lille hjælp er en nødvendighed. Det er denne regerings skam og skændsel, at der i et samfund som vores er arbejdsløshed, og jeg kan godt forstå, at arbejdsministeren prøver at skjule det. Det er dens skam og skændsel, at kompensatio- nen herfor er så ringe, at man ikke kan leve af den. Lad mig sige til hr. Erik Hansen (Ålborg amt), at der er samfund, hvor der slet ingen arbejdsløshed er. Vi afskyr at bede denne regering om noget. Vi vil helst af med den. Det er ikke vores sag at bede om almisse, og det er ikke danske arbejderes sag at bede om almisse. Lad mig derfor understrege, at dette er ikke en bøn, men et krav om at få penge, som folk retmæssigt er blevet snydt for, fordi der ikke er skaffet dem arbejde, og fordi de ikke har fået kompensation for mistet indtægt. Det er et krav fra de arbejdsløses side, som de har ret til at stille, og som burde følges, fordi det er et rimeligt og retfærdigt krav på baggrund af en uretfærdig behandling.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard):
Hr. Helge Nielsen spurgte mig lidt ud i anledning af nogle bemærkninger, jeg fremkom med i går aftes i Jydsk nationaløkonomisk Forening. Det, jeg dér gav udtryk for, var ikke, at der var brug for et mindre boligbyggeri i de kommende år end hidtil, men at alt pegede i retning af, at der i de kommende år bør ske afgang af arbejdskraft i et vist omfang fra bygge- og anlægsgangene. Jeg begrundede det med, at hvis man opretholder boligbyggeri af det omfang, som man i de senere år er nået op på, ca. 50,000 boliger årlig, altså ikke nogen yderligere stigning, men en fortsat vis stigning i det offentliges bygge- og anlægsarbejder — jeg tror, det